

POSTANOWIENIE SĄDU (siódma izba w składzie powiększonym)

z dnia 21 września 2011 r.*

W sprawie T-268/10,

Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), z siedzibą w Brukseli (Belgia),

SNF SAS, z siedzibą w Andrézieux-Bouthéon (Francja),

reprezentowane początkowo przez adwokatów K. Van Maldegema i R. Canę oraz P. Sellara, sollicitor, a następnie przez K. Van Maldegema i R. Canę,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA), reprezentowanej przez M. Heikkilę oraz W. Broere'a, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Królestwo Niderlandów, reprezentowane przez M. Noort oraz J. Langer, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez P. Olivera oraz E. Manhaeve'a, działających w charakterze pełnomocników,

interwenienci,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji ECHA o zidentyfikowaniu akrylamidu (WE nr 201-173-7) jako substancji spełniającej kryteria, o których mowa w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1) i umieszczającej akrylamid na liście substancji zidentyfikowanych w celu włączenia ostatecznie do załącznika XIV wspomnianego rozporządzenia, zgodnie z art. 59 tego rozporządzenia,

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym)

w składzie: A. Dittrich (sprawozdawca), prezes, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białęcka, M. Prek i J. Schwarcz, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

- 1 Pierwszy skarżący, Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), jest europejskim ugrupowaniem interesów gospodarczych z siedzibą w Belgii. Reprezentuje ono interesy spółek zajmujących się produkcją lub przywozem polielektrolitów, poliakrylamidu lub innych polimerów zawierających akrylamid. Spółki będące członkami pierwszego skarżącego są również użytkownikami akrylamidu oraz producentami lub importerami akrylamidu lub poliakrylamidu. Wszyscy producenci akrylamidu w Unii Europejskiej są członkami pierwszego skarżącego.
- 2 Druga skarżąca, SNF SAS, jest spółką będącą członkiem pierwszego skarżącego. Prowadzi ona działalność polegającą przede wszystkim na wytwarzaniu akrylamidu i poliakrylamidu oraz ich sprzedaży bezpośrednio klientom. Spółka posiada zakłady produkcyjne we Francji, w Stanach Zjednoczonych, w Chinach i w Korei Południowej.

- 3 W dniu 25 sierpnia 2009 r. Królestwo Niderlandów przekazało Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) dokumentację, którą opracowało w odniesieniu do zidentyfikowania akrylamidu jako substancji spełniającej kryteria, o których mowa w art. 57 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1), zmienionego następnie zwłaszcza rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającym i uchylającym dyrektywę 67/548/EWG i 1999/45/WE (Dz.U. L 353, s. 1), odnosząc się do klasyfikacji akrylamidu jako substancji rakotwórczej kategorii 2 i mutagennej kategorii 2 w części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008. W dniu 31 sierpnia 2009 r. ECHA opublikowała na swej stronie internetowej opinię wzywającą zainteresowane strony do przedłożenia ich uwag w przedmiocie opracowanej dokumentacji dotyczącej akrylamidu. W tym samym dniu ECHA wezwała również właściwe władze innych państw członkowskich do przedłożenia uwag na ten temat.
- 4 Po otrzymaniu uwag na temat odnośnej dokumentacji, w szczególności od pierwszego skarżącego, i odpowiedzi Królestwa Niderlandów na rzeczzone uwagi ECHA przekazała dokumentację komitetowi państw członkowskich, który w dniu 27 listopada 2009 r. doszedł do jednomyślnego porozumienia w przedmiocie identyfikacji akrylamidu jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy z takiego powodu, że akrylamid spełnia kryteria, o których mowa w art. 57 lit. a) i b) rozporządzenia nr 1907/2006.
- 5 W dniu 7 grudnia 2009 r. ECHA opublikowała komunikat prasowy, w którym ogłosiła, po pierwsze, że komitet państw członkowskich doszedł do jednomyślnego porozumienia co do identyfikacji akrylamidu i czternastu innych substancji jako substancji wzbudzających szczególnie duże obawy, ponieważ substancje te spełniają kryteria, o których mowa w art. 57 rozporządzenia nr 1907/2006 oraz, po drugie, że lista

substancji zidentyfikowanych w celu ich ostatecznego włączenia do załącznika XIV do rozporządzenia nr 1907/2006 (zwana dalej „listą substancji kandydackich”) została formalnie zaktualizowana w styczniu 2010 r. W dniu 22 grudnia 2009 r. dyrektor wykonawczy ECHA wydał decyzję ED/68/2009 o wpisaniu rzeczonych piętnastu substancji na listę substancji kandydackich z dniem 13 stycznia 2010 r.

- 6 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 stycznia 2010 r. skarżący wnieśli skargę o stwierdzenie nieważności decyzji ECHA o identyfikacji akrylamidu jako substancji spełniającej kryteria, o których mowa w art. 57 rozporządzenia nr 1907/2006, zgodnie z postanowieniami art. 59 tego rozporządzenia (sprawa T-1/10).
- 7 W oddzielnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 stycznia 2010 r. drugi skarżący złożył wniosek w przedmiocie środka tymczasowego, w którym wniósł zasadniczo do prezesa Sądu o zawieszenie wykonania decyzji ECHA o zidentyfikowaniu akrylamidu jako substancji spełniającej kryteria, o których mowa w art. 57 rozporządzenia nr 1907/2006, zgodnie z postanowieniami art. 59 rozporządzenia (sprawa T-1/10 R).
- 8 Postanowieniem Prezesa Sądu z dnia 11 stycznia 2010 r. zawieszono wykonywanie rzeczony decyzji ECHA do czasu wydania postanowienia kończącego postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego w następstwie wydania postanowienia ECHA zawiesiła wpisanie akrylamidu na listę substancji kandydackich.
- 9 Postanowieniem Prezesa Sądu z dnia 26 marca 2010 r. w sprawie T-1/10 R PPG i SNF przeciwko ECHA, niepublikowanym w Zbiorze, wniosek w przedmiocie środka tymczasowego drugiego skarżącego został oddalony, a kwestię kosztów pozostawiono do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 10 W następstwie wydania postanowienia ECHA opublikowała w dniu 30 marca 2010 r. listę substancji kandydackich obejmującą akrylamid.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 czerwca 2010 r. skarżący wnieśli skargę o stwierdzenie nieważności opublikowanej w dniu 30 marca 2010 r. decyzji ECHA o identyfikacji akrylamidu jako substancji spełniającej kryteria, o których mowa w art. 57 rozporządzenia nr 1907/2006 i wpisaniu akrylamidu na listę substancji kandydackich (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 12 Decyzją prezesa ósmej izby Sądu z dnia 9 lipca 2010 r. zwrócono się do skarżących o złożenie uwag na temat zachowania terminu do wniesienia skargi. Skarżący zastosowali się do tego wezwania w piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 lipca 2010 r.
- 13 Ponieważ zmienił się skład izb Sądu, sędzia sprawozdawca został przydzielony do siódmej izby, której w rezultacie przydzielono niniejszą sprawę.
- 14 W oddzielnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 listopada 2010 r. ECHA podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem. Skarżący przedłożyli swe uwagi w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności w dniu 21 grudnia 2010 r.
- 15 Pismami, które zostały wpisane do rejestru w sekretariacie Sądu, odpowiednio w dniach 19 i 25 listopada 2010 r., Królestwo Niderlandów i Komisja Europejska złożyły wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania ECHA. Postanowieniem prezesa siódmej izby Sądu z dnia 10 stycznia 2011 r. wnioski te, po wysłuchaniu stron głównych, zostały uwzględnione.
- 16 W dniu 18 stycznia 2011 r. ECHA złożyła w sekretariacie Sądu pismo uzupełniające dotyczące zarzutu niedopuszczalności. Skarżący złożyli swoje uwagi na temat tego pisma w dniu 15 lutego 2011 r.

- 17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 lutego 2011 r. Królestwo Niderlandów zrzekło się prawa do przedstawienia uwag interwenienta ograniczonych do kwestii dopuszczalności. Komisja złożyła takie pismo w dniu 24 lutego 2011 r.
- 18 Postanowieniem z dnia 30 marca 2011 r. Sąd, zgodnie z art. 51 § 1 regulaminu postępowania, przekazał sprawę do siódmej izby w składzie powiększonym.
- 19 W pismach złożonych w sekretariacie Sądu w dniach 19 i 21 kwietnia 2011 r. strony główne przedstawiły swoje uwagi w przedmiocie złożenia przez Komisję uwag interwenienta ograniczonych do kwestii dopuszczalności.
- 20 W skardze skarżący wnoszą do Sądu o:
- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie ECHA kosztami postępowania;
 - zarządzenie wszelkich innych środków uznanych za niezbędne.
- 21 W swoim zarzucie niedopuszczalności ECHA wnosi do Sądu, o:
- uznanie skargi za niedopuszczalną;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

- 22 W swoich uwagach odnoszących się do zarzutu niedopuszczalności skarżący wnoszą do Sądu o odrzucenie zarzutu niedopuszczalności skargi.
- 23 Komisja wnosi do Sądu o odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej.

Co do prawa

- 24 Zgodnie z art. 114 §§ 1 i 4 regulaminu postępowania, jeżeli jedna ze stron o to wnosi, Sąd może orzec w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z art. 114 § 3, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie. W niniejszej sprawie Sąd ocenia, iż akta sprawy dają mu wystarczająco jasny na nią pogląd, a zatem otwieranie procedury ustnej nie jest konieczne.
- 25 Na poparcie swych żądań ECHA podnosi trzy zarzuty niedopuszczalności oparte, przede wszystkim, na niezachowaniu terminu do wniesienia skargi oraz, ewentualnie, na tym, że zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżących bezpośrednio, oraz na fakcie, że zaskarżona decyzja, jako że nie jest aktem regulacyjnym w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, nie dotyczy skarżących indywidualnie.
- 26 Komisja popiera argumentację ECHA odnośnie do niezachowania terminu do wniesienia skargi. Wskazuje również, że skarga jest niedopuszczalna z powodu zawisłości sporu.
- 27 Należy w pierwszej kolejności zbadać główny zarzut niedopuszczalności oparty na niezachowaniu terminu do wniesienia skargi.

- 28 W tym względzie ECHA i Komisja podnoszą w istocie, że skarga została wniesiona po upływie terminu. Ich zdaniem zaskarżona decyzja została ogłoszona w dniu 30 marca 2010 r. i zatem termin przewidziany w art. 263 akapit szósty TFUE na wniesienie skargi na decyzje ECHA biegł od dnia 31 marca 2010 r. do dnia 30 maja 2010 r. Do tej ostatniej daty należy doliczyć dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość przewidziany w art. 102 § 2 regulaminu postępowania, zatem łączny termin na wniesienie skargi upłynął w dniu 9 czerwca 2010 r. W rezultacie skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2010 r. została złożona z opóźnieniem.
- 29 Skarżący zauważają w istocie, że na podstawie art. 102 § 1 regulaminu postępowania termin do wniesienia skargi należy liczyć począwszy od upływu czternastego dnia następującego po dniu opublikowania zaskarżonej decyzji. Przepis ten stosuje się nie tylko do opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, ale również do wszelkich sposobów opublikowania, w tym publikacji decyzji w Internecie zgodnie z tym, co przewiduje art. 59 ust. 10 rozporządzenia nr 1907/2006. Odmienna wykładnia art. 102 § 1 regulaminu postępowania prowadziłaby do dyskryminacji i arbitralnego traktowania skarżących. Mając na względzie zastosowanie tego przepisu termin do wniesienia skargi został zachowany.
- 30 Zgodnie z art. 263 akapit szósty TFUE skargi przewidziane w tym artykule wnoszą się w terminie dwóch miesięcy, stosownie do przypadku, od daty publikacji aktu lub jego notyfikowania skarżącemu, lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie.
- 31 W niniejszej sprawie ECHA opublikowała zaskarżoną decyzję w rozumieniu art. 263 akapit szósty TFUE w dniu 30 marca 2010 r. W istocie zgodnie z obowiązkiem spoczywającym na niej na mocy art. 59 ust. 10 rozporządzenia nr 1907/2006 ECHA opublikowała na swojej stronie internetowej listę substancji kandydackich obejmującą akrylamid w dniu 30 marca 2010 r.

- 32 Należy zaznaczyć, że art. 263 akapit szósty TFUE nie udziela żadnej wskazówki na temat sposobu opublikowania, o którym mowa w tym postanowieniu, i nie ogranicza publikacji w rozumieniu tego postanowienia do określonych sposobów publikacji. Zatem publikacji w rozumieniu tego postanowienia nie może stanowić jedynie publikacja w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- 33 W przeciwieństwie do tego, co twierdzą skarżący, terminu do wniesienia skargi nie należy liczyć począwszy od upływu czternastego dnia następującego po dniu opublikowania zaskarżonej decyzji. Artykuł 102 § 1 regulaminu postępowania, który przewiduje taką regułę, stosuje się zgodnie z jego brzmieniem wyłącznie do aktów publikowanych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. W niniejszej sprawie rozporządzenie nr 1907/2006 przewiduje ogólnie publikację aktów ECHA jedynie w Internecie. Ustanawia ono zatem szczególną regułę w odniesieniu do publikacji aktów tej agencji. Mówiąc dokładniej, zgodnie z art. 59 ust. 10 rozporządzenia nr 1907/2006, publikacja listy substancji kandydackich następuje na stronie internetowej ECHA i żaden inny przepis rzeczonożego rozporządzenia nie przewiduje innej formy publikacji.
- 34 Artykuł 102 § 1 regulaminu postępowania nie może znaleźć zastosowania, wykraczającego poza jego brzmienie, do aktów publikowanych w inny sposób, tak jak w niniejszej sprawie wyłącznie w Internecie.
- 35 Po pierwsze, art. 102 § 1 regulaminu postępowania ustanawia bowiem jedynie regułę szczególną przewidzianą w odniesieniu do publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Publikacja wyłącznie w Internecie różni się od publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, ponieważ odbywa się drogą elektroniczną, tak że akty, które są tam opublikowane, stają się w tym samym czasie publicznie dostępne w całej Unii. Co się tyczy faktu, że *Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej* jest również dostępny w wersji elektronicznej w Internecie, należy zaznaczyć, że jego jedyną wersją autentyczną jest wersja drukowana (wyrok Trybunału z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie C-161/06 Skoma-Lux, Zb.Orz. s. I-10841, pkt 50).

- 36 Po drugie, należy stwierdzić, że ścisłe stosowanie przepisów Unii dotyczących terminów procesowych odpowiada wymogowi pewności prawa i potrzebie uniknięcia wszelkiej dyskryminacji czy arbitralnego traktowania w zarządzaniu wymiarem sprawiedliwości (zob. wyrok Sądu z dnia 2 października 2009 r. w sprawach połączonych T-300/05 i T-316/05 Cypr przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 235 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 37 Po trzecie, w przeciwieństwie do tego, co podnoszą skarżący, orzecznictwo dotyczące publikacji decyzji z zakresu pomocy państwa nie może zostać przeniesione na grunt niniejszej sprawy. Nie ulega wątpliwości, że w sprawach z zakresu pomocy państwa fakt przyznania osobom trzecim pełnego dostępu do tekstu decyzji umieszczonej na stronie internetowej łącznie z publikacją skróconego komunikatu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* pozwalającego zainteresowanym osobom na zidentyfikowanie danej decyzji i informującego ich o wspomnianej możliwości dostępu do niej przez Internet otwiera możliwość stosowania art. 102 § 1 regulaminu postępowania (postanowienie Sądu z dnia 19 września 2005 r. w sprawie T-321/04 Air Bourbon przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3469, pkt 34, 42; wyrok Sądu z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie T-354/05 TF1 przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-471, pkt 35, 48). Jednak w tego rodzaju sprawach publikacja w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jest wyraźnie przewidziana w art. 26 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. L 83, s. 1). W niniejszej sprawie zaś żaden przepis nie wymaga opublikowania zaskarżonej decyzji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, czy to w formie skróconego komunikatu, czy w pełnej wersji. Wręcz przeciwnie, z rozporządzenia nr 1907/2006 wynika, że zaktualizowana lista substancji kandydackich jest publikowana wyłącznie w Internecie.
- 38 Po czwarte, w przeciwieństwie do tego, co twierdzą skarżący, fakt, że art. 102 § 1 regulaminu postępowania nie ma zastosowania do publikacji przewidzianych w prawie Unii wyłącznie w Internecie, nie stanowi dyskryminacji ani arbitralnego traktowania skarżących. Nie można bowiem porównać sytuacji faktycznej i prawnej, w której znajduje się osoba w wyniku publikacji aktu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, z sytuacją, w której znajdzie się ta osoba w wyniku publikacji aktu wyłącznie w Internecie (zob. pkt 35 powyżej). Ponadto uwzględnienie daty publikacji

zaskarżonej decyzji na stronie internetowej ECHA jako daty publikacji w rozumieniu art. 263 akapit szósty TFUE gwarantuje równe traktowanie wszystkich osób zainteresowanych, zapewniając, że termin na wniesienie skargi na tę decyzję jest obliczany w ten sam sposób w odniesieniu do wszystkich osób (zob. podobnie ww. w pkt 37 postanowienie w sprawie *Air Bourbon przeciwko Komisji*, pkt 44). Różnice dotyczące obliczania terminu do wniesienia skargi między publikacją w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* a publikacją w Internecie są, w każdym razie, również uzasadnione z uwagi na cechy charakterystyczne publikacji w Internecie (zob. pkt 35 powyżej).

- 39 Wynika stąd, że skoro zaskarżona decyzja została opublikowana w dniu 30 marca 2010 r., termin do wniesienia skargi należy liczyć począwszy od dnia 31 marca 2010 r. zgodnie z art. 101 § 1 lit. a) regulaminu postępowania. Termin dwóch miesięcy upłynął w dniu 30 maja 2010 r., ponieważ zgodnie z art. 101 § 1 lit. b) regulaminu postępowania termin oznaczony w miesiącach upływa tego dnia w ostatnim miesiącu, który nazwą lub cyfrą odpowiada temu dniowi, w którym stanowiące początek jego terminu zdarzenie nastąpiło lub czynność została podjęta (zob. podobnie postanowienie Trybunału z dnia 17 maja 2002 r. w sprawie C-406/01 Niemcy przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. s. I-4561, pkt 17). Biorąc pod uwagę fakt, że zgodnie z art. 102 § 2 regulaminu postępowania terminy procesowe są przedłużane o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość, termin do wniesienia skargi upłynął w dniu 9 czerwca 2010 r.
- 40 Wynika stąd, że niniejsza skarga, wniesiona w dniu 10 czerwca 2010 r., została złożona z opóźnieniem.
- 41 W odniesieniu do argumentu skarżących, że skargi na decyzje ECHA są nowością i brak jest orzecznictwa dotyczącego sposobu obliczania terminu do wnoszenia skarg na rzeszone decyzje publikowane w Internecie i że w związku z tym dokonana przez nich błędna wykładnia przepisów regulaminu postępowania mających zastosowanie w niniejszej sprawie stanowi usprawiedliwiony błąd, należy wskazać, że z akt sprawy wynika, iż zdaniem skarżących publikacja zaskarżonej decyzji na stronie internetowej ECHA stanowiła publikację w rozumieniu art. 263 akapit szósty TFUE. Błąd skarżących wynikał zatem z błędnej wykładni albo art. 102 § 2 regulaminu postępowania,

albo art. 101 § 1 tego regulaminu, dotyczących obliczania terminu do wniesienia skargi. Przepisy te nie przedstawiają szczególnych trudności w interpretacji, tak że nie można uznać istnienia usprawiedliwionego błędu po stronie skarżących, który uzasadniałby odstępstwo od stosowania tych uregulowań (zob. podobnie ww. w pkt 39 postanowienie w sprawie Niemcy przeciwko Parlamentowi i Radzie, pkt 21).

- 42 Co więcej, skarżący nie dowiedli, ani nawet nie podnieśli zaistnienia nieprzewidywalnych okoliczności lub siły wyższej, które pozwoliłyby sądowi Unii na odstąpienie od odnośnego terminu na podstawie art. 45 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 43 Z powyższego wynika, że skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną, bez konieczności badania pozostałych zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez ECHA i Komisję.

W przedmiocie kosztów

- 44 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponadto zgodnie z art. 87 § 4 państwa członkowskie oraz instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.
- 45 Ponieważ skarżący przegrali sprawę, należy obciążyć ich własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez ECHA, zgodnie z jej żądaniem. Królestwo Niderlandów oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**

- 2) **Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) i SNF SAS pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA).**

- 3) **Królestwo Niderlandów oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 21 września 2011 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
A. Dittrich